

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614007936/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Excellence, men rimeligviis var han der ikke, thi slige Landløbere blive ikke længe paa et Sted.« — »Vil han ellers Noget, Iwan?« — »Jeg vil kun endnu en gang aflægge min allerunderdanigste Tak for Deres Excellences høie Naade.« — »Tag nu blot ingen Stikpenge meer, Iwan, ellers gaaer det ikke godt, forstaaer han?« — »Ak, Excellence! hvad skulle vi smaa Embedsmænd gribe til? For vor Lønning faae vi knap det tørre Brød, og vi maa jo dog leve, Hans Keiserlige Høihed, vor mægtige Herre, Storfyrsten, er heller ikke uvidende om, hvorledes det gaaer til, thi den ene Haand maa jo vaske den anden, Deres Excellence.« — »Gaa nu, og driv ikke sit Væsen altfor grovt!« sagde Starosten. — »En Arbejder er sin Løn værd, Deres Excellence, og rækker en god Ven mig en Finger for at hielpe mig, saa lukker jeg mit Øie for ham igien, thi hvorfor skulle vi Smaafolk skamme os ved, hvad ikke de fornemste Herrer holde sig for gode til?« — »Ti og gaal!« sagde Starosten, hvorpaa Iwan bukkede, og nærmede sig til Døren. — »Endnu Eet!« sagde Starosten, og vinkede ham tilbage, »hvad Oberst Czernim angaaer, da har jeg undersøgt den Sag, Han har rimeligviis hørt feil, Iwan.« — »Godt! jeg begriber, det skal ikke være,« svarede Iwan. — »I alle Tilfælde taler han ikke et Ord derom, det er min Villie, forstaaer han mig?« — »Jeg forstaaer og jeg adlyder,« svarede Iwan, og gik bukkende ud af Døren.

»Det er en sand Ulykke,« sagde Starosten ved sig selv, »at vi ikke kunne undvære slige Mennesker, og at vi derfor tvinges til at lukke Øinene for deres Slethed.«

Nu traadte Adalbert ind, Starosten overgav ham forskellige Regnskaber, og befalede ham endnu en gang at give Agt paa hvad der skede i hans Fraværelse. Kort efter kom Czernim. »Undskyld, at jeg for-